

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců Mgr. Aleše Smetanky a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyň: a) **R. P. A.**, a b) **Ing. M. R. C.**, obě zastoupené JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph. D., advokátem, se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **KAMILLE DEVELOPMENT, s.r.o.**, se sídlem V Pláni 25/11, Lhotka, Praha 4, zastoupené JUDr. Jiřím Gajdarusem, advokátem, se sídlem Synkovská 1327/6, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2023, č. j. MHMP 441308/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2023, č. j. 17 A 75/2023-137,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Úřad městské části Praha 4 (dále jen „*stavební úřad*“) svým rozhodnutím ze dne 31. 3. 2021, č. j. P4/105706/21/OST/EKRA (dále též jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), ve výroku I. změnil územní rozhodnutí na stavbu „*Michle – administrativní objekt ul. U Mýdlárny*“, na pozemcích parc. č. 3379/3, 3379/4 a XA v k. ú. M., na kterou bylo vydáno územní rozhodnutí ze dne 23. 4. 2012, č. j. P4/038118/12/OST/JARY (dále též jen „*původní územní rozhodnutí*“); předmětná změna spočívá zejména v půdorysné i výškové úpravě nové budovy, která bude využívána jako bytový dům, v rozšíření zastavěné plochy budovy a dále v úpravě

přípojek a zpevněných ploch. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí stavební úřad vydal stavební povolení na stavbu „*Bytový dům U Botiče*“ při ulici Za Arielem a Most Sue Ryder, Praha 4 – Michle (dále jen „*předmětná stavba*“), na pozemcích parc. č. 3379/3, 1176/5, 1176/1, 1178/6 a 1178/1 v k. ú. Michle (dále společně jen „*předmětné pozemky*“). Žadatelem o změnu územního rozhodnutí a povolení předmětné stavby byla shora uvedená osoba zúčastněná na řízení (dále též jen „*stavebník*“).

[2] Žalobkyně napadly prvostupňové rozhodnutí společným odvoláním, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 6. 3. 2023, č. j. MHMP 441308/2023 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobkyně podaly proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 29. 11. 2023, č. j. 17 A 75/2023-137, zamítl.

[4] Městský soud úvodem svého posouzení shrnul průběh správního řízení, jak jej zjistil ze správního spisu. Konstatoval, že stavebník podal žádost označenou jako „*žádost o vydání společného povolení*“, která se týkala stavebního záměru označeného jako „*Bytový dům U Botiče*“. Stavební úřad usnesením ze dne 18. 9. 2020 vyzval stavebníka dle § 45 odst. 2 správního řádu k opravě žádosti a k jejímu doplnění ve stanovené lhůtě a současně zahájené řízení přerušil. Podáním ze dne 19. 10. 2020 stavebník doplnil svou žádost o požadované podklady a současně ji opravil mimo jiné tak, že předložil „*Žádost o vydání změny rozhodnutí o umístění stavby č. j. PČ/0381118/12/OST/JARY ze dne 23. 4. 201[2]**“ a „*Žádost o stavební povolení*“. Poté stavební úřad usnesením ze dne 30. 10. 2020 spojil dle § 140 odst. 1 správního řádu řízení o změně územního rozhodnutí vedené dle § 94 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v relevantním znění (dále jen „*stavební zákon*“), týkající se stavby „*Michle – administrativní objekt ul. Mýdlárny*“ (na kterou bylo vydáno původní územní rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 29. 5. 2012), se stavebním řízením vedeným dle § 108 stavebního zákona, týkající se předmětné stavby (s označením „*Bytový dům U Botiče*“). Stavební úřad posléze oznámením ze dne 11. 12. 2020 oznámil zahájení řízení o změně územního rozhodnutí a stavebního řízení ve výše uvedené věci a účastníkům stanovil lhůtu k uplatnění námitek. Následně stavební úřad vydal prvostupňové rozhodnutí, které žalovaný v odvolacím řízení potvrdil.

[5] Městský soud se poté postupně zabýval osmi okruhy žalobních námitek, které v rozsudku shrnul, stejně jako vyjádření žalovaného k podané žalobě.

[6] K první žalobní námitce, která spočívá v tvrzené nicotnosti a zmatečnosti napadeného rozhodnutí, městský soud nejprve uvedl, že vyhláška č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „*vyhláška č. 503/2006 Sb.*“) neobsahuje náležitosti žádosti o změnu územního rozhodnutí ani formulář takové žádosti. Proto považoval za pochopitelný postup stavebníka, který využil jiný ve vyhlášce upravený vzor, konkrétně vzor žádosti o vydání společného povolení. Stavební úřad poté v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu vyzval stavebníka k doplnění a opravě podané žádosti. Této výzvě stavebník vyhověl a nově označil svou žádost jako „*žádost o vydání změny rozhodnutí o umístění stavby*“ a „*žádost o stavební povolení*“ a doplnil také stavebním úřadem požadované podklady. Nadto městský soud poukázal na ustálenou praxi, podle které je potřeba podání posuzovat podle jeho obsahu. Městský soud proto dospěl k závěru, že

pokračování

předmět žádosti byl tím samým předmětem, o němž se následně vedlo řízení a o němž posléze bylo stavebním úřadem i rozhodnuto, tudíž tvrzenou nicotnost a zmatečnost napadeného rozhodnutí neshledal.

[7] Ke druhé žalobní námitce, podle které stavba nadměrně naruší pohodu bydlení žalobkyň a kvalitu prostředí daného území, městský soud nejprve shrnul podstatu tohoto okruhu námitek a poté konstatoval, že žalobkyně v podané žalobě opakují námitky, které již uváděly v průběhu předcházejícího správního řízení a které správní orgány dostatečně a přezkoumatelně vypořádaly. Takto se zabývaly vlivem předmětného záměru na okolní stavby, zastaveností území a rovněž i otázkou pohody bydlení, přičemž z předloženého správního spisu nevyplývá nic, co by vedlo městský soud k úvaze o nadměrném snížení pohody bydlení. Předmětná stavba odpovídá svou výškou i rozměry stavbám v okolí a žalobkyně nemohou rozumně namítat, že jim stavba, odpovídající právním předpisům, zhorší výhled z lodžii, které jsou orientovány směrem k této umísťované a povolované stavbě. Městský soud poukázal na to, že umísťovaná a povolovaná stavba je přes ulici od domu, ve kterém se nacházejí byty žalobkyň, a tudíž zásah do komfortu žalobkyň nelze shledat natolik závažným, aby byl důvodem pro nepovolení předmětné stavby. Jelikož žalobkyně v žalobě opakovaly stejné námitky, které již správní orgány vypořádaly ve správním řízení, městský soud poukázal na roli správního soudu, jehož úkolem je přezkoumat, zda úvahy správních orgánů jsou racionální a logicky soudržné. Městský soud v rozhodnutí žalovaného ani stavebního úřadu neshledal žádné deficity, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Přitom shrnul, že předmětná stavba se nijak nevymyká dosavadní zástavbě a charakteru dané lokality.

[8] Třetí žalobní námitku, která spočívá v tvrzeném nedodržení § 29 odst. 2 nařízení hlavního města Prahy č. 10/2016, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (dále jen „*Pražské stavební předpisy*“), městský soud rovněž neshledal důvodnou. Vyšel přitom zejména z projektové dokumentace, a to konkrétně z výkresu č. C.04 a č. D-1.A.09, ze kterého vyplývá, že západní stěna 1. NP předmětné stavby nepřesahuje 2,5 m od upraveného terénu. Nepřisvědčil ani argumentaci umělým přisypáním terénu, neboť takové trvalé stavební řešení není v rozporu s pražskými stavebními předpisy, z nichž neplyne, že by případné změny terénu měly být zohledňovány při posuzování odstupových vzdáleností.

[9] Ke čtvrté žalobní námitce, spočívající v tvrzeném nedodržení podmínky polyfunkčnosti dané plochy, městský soud předně uvedl, že podmínky využití plochy „SV – všeobecně smíšené“ jsou definovány v Regulativech funkčního a prostorového uspořádání území hlavního města Prahy (dále jen „*Regulativy hl. m. Prahy*“). Poukázal na tam upravené hlavní, přípustné a podmíněně přípustné využití daných ploch. Již ze samotného znění Regulativů hl. m. Prahy měl městský soud za zřejmé, že do plochy „SV – všeobecně smíšené“ lze umísťovat za stanovených podmínek stavby polyfunkční i monofunkční, tudíž nepřisvědčil žalobkyním, že přípustným využitím je umístění polyfunkční stavby pro bydlení (s převažující funkcí od 2. NP výše), nikoli stavby monofunkční. Městský soud dále konstatoval, že správní orgány při hodnocení podmínek pro umístění předmětné stavby z hlediska polyfunkčnosti dané plochy vycházely ze závazného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 11. 1. 2022, kterým bylo přezkoumáno závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 1. 2. 2019, tedy ze souhlasných stanovisek dotčených orgánů územního

plánování. S ohledem na požadavek žalobkyně na přezkum i tohoto závazného stanoviska městský soud upozornil, že jeho úkolem je zabývat se otázkou přezkoumatelnosti a logické soudržnosti závazného stanoviska, nikoli hodnotit samotný věcný závěr závazného stanoviska, které se opírá především o odborné úvahy. Podle městského soudu správní orgány v prvostupňovém rozhodnutí, v napadeném rozhodnutí i v obou zmíněných závazných stanoviscích dostatečně zjistily skutkový stav věci a své závěry přesvědčivě, racionálně a logicky soudržně odůvodnily. Stavební úřad i žalovaný řádně odůvodnili, proč považovali záměr za vyhovující, přičemž se řádně vypořádali s námitkami žalobkyně. Vycházeli přitom zejména z doložené projektové dokumentace, zpracované autorizovaným architektem Ing. arch. Jaromírem Myškou, závazného stanoviska a dalších podkladů. V závazném stanovisku Ministerstvo pro místní rozvoj logicky, vnitřně soudržně, přezkoumatelně a dostatečně odůvodnilo svůj závěr, že předmětný záměr je přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací i z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování. Městský soud proto uzavřel, že daná žalobní námitka byla správními orgány dostatečně vypořádána a o správnosti závěrů správních orgánů nemá pochybnosti.

[10] I v případě páté žalobní námítky, která se týká tvrzeného nedodržení požadavků stabilizovaného území, městský soud souhlasil s posouzením žalovaného. Z doložené dokumentace, podkladových Územně analytických podkladů hl. m. Prahy a ortofotosnímků je zřejmé, že v daném území se nacházejí stavby s obdobnou zastavěnou plochou i výškovými parametry jako předmětná stavba. I podle již zmíněného závazného stanoviska orgánu územního plánování předmětná stavba splňuje podmínky pro hospodárné využití zastavěného území podle § 18 odst. 4 stavebního zákona a v souladu s § 19 odst. 1 písm. e) stavebního zákona respektuje charakter daného území. Městský soud dále poukázal na oddíl 15, bod 45 Regulativů hl. m. Prahy definující stabilizované území a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č. j. 3 As 247/2022-62, podle kterého je třeba přihlížet k tomu, jak stavba zapadá do daného území, do jeho charakteru, tudíž se nejedná pouze o soulad s nejbližšími okolními stavbami. Žalovaný se souladem předmětné stavby s jejím okolím zabýval dostatečně podrobně (viz str. 15 a násl. napadeného rozhodnutí). Jelikož městský soud shledal žalobní námítky v podstatě shodnými s námitkami vznesenými v odvolacím řízení, odkázal na argumentaci v rozhodnutí žalovaného.

[11] K šesté žalobní námítce, spočívající v tom, že prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu neobsahuje náležitosti stanovené právním předpisem, městský soud konstatoval, že z § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb. neplyne požadavek, aby tam uvedené údaje byly obsaženy ve výrokové části rozhodnutí, a dále že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek. V návaznosti na to poukázal na str. 21 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný výslovně zmiňuje žalobkyněmi namítané vzdálenosti od hranic pozemků a sousedních staveb. Dále městský soud podotkl, že žalovaný rovněž odkázal na projektovou dokumentaci, přičemž z výkresu C.04 *Koordinační situace* je zjevné, že vzdálenost od objektu č. p. X (umístěného na pozemku parc. č. XB) je 13,05 m. Městský soud rovněž souhlasil s žalovaným, že vlastnické právo žalobkyně není neuvedením odstupové vzdálenosti předmětné stavby ve výroku rozhodnutí nikterak dotčeno. I tuto žalobní námitku proto městský soud posoudil jako nedůvodnou.

[12] K sedmé žalobní námítce, podle které je dán rozpor předmětné stavby s požadavky právních předpisů na řešení dopravy (včetně řešení ploch pro pěší), městský soud uvedl,

pokračování

že i v tomto případě žalobkyně v zásadě jen opakuje, co již namítaly ve správním řízení. Jejich námitky již byly řádně vypořádány žalovaným v napadeném rozhodnutí (konkrétně na straně 24 a násl.), přičemž žalobkyně k vypořádání námitek neuplatňují žádné konkrétní pochyby a argumentaci nijak konkrétně nevyvracejí. Městský soud přitom považuje vypořádání žalovaného za komplexní, dostatečně obsáhlé a přezkoumatelné, a proto na něj odkázal. K požadavku žalobkyň na soudní přezkum závazného stanoviska Úřadu městské části Praha 4, odboru životního prostředí a dopravy, ze dne 24. 6. 2019, v němž se uvedený dotčený orgán zabýval přípustností předmětné stavby z hledisek nakládání s odpady, ochrany ovzduší, silničního správního úřadu, ochrany zemědělského půdního fondu a ochrany přírody a krajiny, městský soud zopakoval, že jeho úkolem při přezkumu závazného stanoviska je posuzovat především vnitřní logickou soudržnost a přezkoumatelnost závěrů správního orgánu. Poté uvedl, že dotčený orgán při hodnocení popsanych kritérií vycházel především z projektové dokumentace, a zrekapituloval jeho závěry. Dále uvedl, že prvostupňové závazné stanovisko bylo změněno závazným stanoviskem Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 9. 7. 2021, a to v bodu týkajícím se přípustnosti stavby z hlediska zájmů sledovaných silničním správním úřadem. Městský soud poté konstatoval, že žalobkyně v podané žalobě nenamítají žádný přímý rozpor stavby se zmíněnými závaznými stanovisky, která shledal logickými a dostatečně odůvodněnými a nacházejícími i odraz ve výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu (a to stanovením podmínek).

[13] Městský soud shledal nedůvodnou i osmou žalobní námitku, dle které návrh založení předmětné stavby není vypracován způsobem odpovídajícím základovým poměrům zjištěným geotechnickým a hydrotechnickým průzkumem. Městský soud nejprve odkázal na str. 30 a násl. napadeného rozhodnutí, kde žalovaný mimo jiné poukázal na inženýrskogeologickou rešerši zpracovanou na základě podrobného inženýrskogeologického průzkumu sousedního pozemku. Na základě uvedené rešerše byla doložena konstrukční část projektové dokumentace, ověřená autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, statiku a dynamiku staveb. Dále konstatoval, že § 41 Pražských stavebních předpisů nestanoví povinnost provádět geotechnický a hydrotechnický průzkum přímo na pozemcích záměru, tedy že pro posouzení základových poměrů lze použít průzkumy sousedních pozemků, pokud tuto možnost připustí oprávněný projektant, což bylo v projednávané věci splněno. K namítané absenci hydrotechnického průzkumu městský soud uvedl, že ze správního spisu je zřejmé, že hydrologická data včetně hydrogeologické charakteristiky území jsou jedním z podkladů doloženého povodňového plánu pro realizaci předmětné stavby, přičemž takto získaná data považoval za dostatečná. Závěry žalovaného pak městský soud i v tomto ohledu hodnotil za řádně odůvodněné a mající oporu ve správním spisu.

II. Kasační stížnost

[14] Žalobkyně b) (dále jen „stěžovatelka“) podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost, a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z věcného hlediska stěžovatelka setrvala na všech svých osmi žalobních námitkách, které nadále považuje za důvodné a které dle jejího názoru městský soud nesprávně posoudil, a navíc svůj rozsudek i nedostatečně odůvodnil.

[15] Za první, stěžovatelka trvá na tom, že prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu je zmatečné a nicotné. Nadále namítá, že stavebník podal žádost o vydání společného povolení (tj. rozhodnutí dle § 94j a násl. stavebního zákona), tedy na základě této žádosti nebylo možno vydat rozhodnutí o změně územního rozhodnutí (§ 94 stavebního zákona) a stavební povolení (§ 115 stavebního zákona). Podle stěžovatelky neobstojí odkaz na § 45 odst. 2 stavebního zákona, neboť v posuzovaném případě se nejednalo o nedostatky či vady žádosti. Pokud by mělo dojít ke změně obsahu podání (žádosti), bylo by nutno postupovat dle § 41 odst. 1 a 8 správního řádu, což městský soud zcela pominul. Následně podanými žádostmi (žádost o změnu rozhodnutí o umístění stavby a žádost o vydání stavebního povolení) mohla být nanejvýše zahájena jiná řízení. Stěžovatelka má za to, že i podle obsahu žádosti stavebník požádal o vydání společného povolení, nikoli o změnu územního rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí je podle názoru stěžovatelky nicotné, neboť stavební úřad ve společném řízení neměl pravomoc vydat rozhodnutí o změně územního rozhodnutí a stavební povolení. Jelikož žalovaný uvedenou vadu neodstranil (a napadené rozhodnutí potvrdil), zatížil vadou i rozhodnutí své, a pro tuto vadu měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit.

[16] Za druhé, stěžovatelka trvá na tom, že předmětná stavba by nadměrně narušila pohodu bydlení a kvalitu prostředí daného území a že nerespektuje možnosti a limity možného využití daného území. Stěžovatelka opakuje svou námitku, že předmětná stavba vzhledem ke svému umístění v nedostatečné vzdálenosti od ulice, hranic pozemků i sousedního domu č. p. X v kombinaci s jejím objemem nesplňuje požadavky § 11 odst. 2 a § 20 odst. 1 Pražských stavebních předpisů, § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a § 76 odst. 2 stavebního zákona. Má totiž za to, že předmětná stavba o nyní podstatně navýšeném objemu a výšce je navrhována na místo, které z hlediska svého umístění, velikosti a vlastností takovouto zástavbu neumožňuje. Stěžovatelka připouští, že v rámci druhého žalobního bodu opakovala své námitky uplatněné již ve správním řízení, ovšem svůj postup označuje za logický, neboť správní orgány se podle ní nezabývaly podstatou jejích námitek. Za podstatu svých námitek označuje to, že stavba o navrhované výšce je situována do nedostatečné vzdálenosti od domu č. p. X, což narušuje míru soukromí a kvalitu prostředí odpovídající danému místu a poměrům dané lokality. To podle stěžovatelky pomíjí i městský soud a ani on se podstatou jejích námitek nezabýval, neboť pouze v obecné rovině odkázal na napadené rozhodnutí žalovaného, a proto je „nucena“ odcitovat, jaké konkrétní pochyby v žalobě uplatnila a jak konkrétně vyvracela argumentaci správních orgánů [stěžovatelka na str. 6 až 9 kasační stížnosti kopíruje str. 8 až 12 své žaloby – pozn. NSS]. Stěžovatelka poté připomíná, že i ve své replice namítala, že se žalovaný řádně nevypořádal s její argumentací. Zejména opakovaně poukazuje na to, že izolované porovnávání jednotlivých parametrů dané stavby (výška, hmota, počet podlaží, zastavěnost ad.) je nedostatečné. Vzhledem k uvedenému má stěžovatelka za to, že napadený rozsudek je zatížený vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť z něj není zřejmé, jakým konkrétním a věcným způsobem městský soud uvedenou žalobní námitku hodnotil. Zároveň stěžovatelka namítá, že soud nepřezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daného žalobního bodu, tj. v mezích žalobních námitek jí uplatněných, a proto považuje napadený rozsudek jako rozporný s § 75 odst. 2 s. ř. s., což by mělo být též důvodem pro jeho zrušení.

[17] Za třetí, stěžovatelka trvá na své námitce, že předmětná stavba nerespektuje požadavek dle § 29 odst. 2 Pražských stavebních předpisů, neboť není zachován odstup 3 m od hranice pozemku parc. č. 1178/1 a 1176/4. Stěžovatelka nesouhlasí s žalovaným i

pokračování

městským soudem, že je možné vycházet z projektové dokumentace a tam uvedeného „nasypaného“ terénu v úzkém pásu podél stěny. Stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2015, č. j. 8 As 41/2014-40, a na několik rozsudků krajských soudů, z nichž dovozuje, že ani správní soud by neměl nekriticky přejímat tvrzení stavebníka uvedená v dokumentaci, ale měl by ji přezkoumat. Stěžovatelka uzavírá, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 29 odst. 2 Pražských stavebních předpisů, jakož i v rozporu s § 90 odst. 1 písm. a) a § 92 odst. 2 stavebního zákona, ovšem žalovaný tuto vadu neodstranil, čímž zatížil vadou i své rozhodnutí a městský soud měl pro tuto vadu napadené rozhodnutí zrušit, což však neučinil.

[18] Za čtvrté, stěžovatelka trvá na své námitce, že předmětná stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací, neboť nesplňuje územním plánem předepsanou polyfunkčnost dané plochy. Má za to, že regulativy územního plánu pro danou plochu brání umísťování dalších monofunkčních staveb do daného území, když navíc funkce bydlení je zde již nadměrná. Stěžovatelka tvrdí, že pro podmíněně přípustné využití (monofunkční stavba pro bydlení v odůvodněných případech) nejsou v daném případě splněny územním plánem stanovené podmínky. Podle stěžovatelky není žádného důvodu, proč právě na dané místo situovat monofunkční stavbu. Považuje za zřejmé, že předmětná stavba nerespektuje územním plánem stanovenou polyfunkčnost a nevytváří kvalitní městské prostředí. Není rozhodné, zda se jedná o „významné“ uliční prostranství nebo nikoli, a rovněž je bez právního významu odkaz na dům č. p. X, který v této věci není předmětem posouzení. Nesouhlasí ani s argumentací Ministerstva pro místní rozvoj. Upozorňuje, že stavebník nenavrhuje umístění kombinace monofunkčních staveb, ale jedné solitérní monofunkční stavby. Z uvedeného má stěžovatelka za zřejmé, že posouzení správních orgánů o přípustnosti umístění předmětné stavby je rozporné s § 45 odst. 3 stavebního zákona. Jelikož městský soud nezrušil napadené rozhodnutí, tak podle stěžovatelky zatížil svůj rozsudek vadou a je rovněž nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[19] Za páté, stěžovatelka trvá na své námitce, že předmětná stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací ani z hlediska požadavků na využití stabilizovaného území. Nadále namítá, že předmětnou stavbu nelze označit za zachování, dotvoření nebo rehabilitaci stávající urbanistické struktury. Podle stěžovatelky městský soud nereagoval na její argumentaci, že stěžejním problémem nejsou výška či zastavěná plocha dané stavby (tj. tím, čím se zabývaly správní orgány), ale zejména celková nepřípustnost umístění předmětné stavby (maximalisticky vytěžujícího daný pozemek) bez respektu k sousednímu bytovému domu č. p. X a k uličním prostranstvím, která nijak nedotváří, a ani nijak nezapadá do struktury dané zástavby. Stěžovatelka tvrdí, že se žalovaný ani Ministerstvo pro místní rozvoj v zásadě nikterak nezabývali souladem předmětné stavby s uvedeným regulativem územního plánu, ale pouze izolovaně rekapituluují jednotlivé parametry stavby a porovnávají je se stavbami okolními. Předmětná stavba je i z tohoto důvodu v rozporu s § 45 odst. 3 stavebního zákona. I ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů a porušení § 75 odst. 2 s. ř. s.

[20] Za šesté, stěžovatelka trvá na své námitce, že výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahuje náležitost vyžadovanou § 9 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb., a to konkrétně vzdálenost předmětné stavby od sousední stavby č. p. X s bytem stěžovatelky. Podle stěžovatelky městský soud neuvádí nic, co by vyvracelo důvodnost této její námítky.

Nesouhlasí s městským soudem, že náležitosti dle § 9 uvedené vyhlášky by mohly být stanoveny v odůvodnění rozhodnutí, neboť údaj uvedený v odůvodnění rozhodnutí není pro stavebníka závazný a není vymahatelný. Navíc stěžovatelka tvrdí, že koordinační situace, podle níž má být stavba prováděna, kótu odstupu stavby od domu č. p. X neobsahuje. Rovněž namítá, že stanovení odstupové vzdálenosti stavby od hranice pozemku nemůže nahradit stanovení vzdálenosti od sousední stavby, neboť hranice pozemků nejsou přesně v terénu vyznačeny (hranice parcel v terénu jsou vyznačovány zpravidla s odchylkou). Stěžovatelka má za absurdní názor městského soudu, že se neuvedení údaje o odstupu předmětné stavby od budovy č. p. X nedotýká vlastnického práva stěžovatelky, neboť takové dotčení „je evidentní“ a „logické“. Tvrzený rozpor prvostupňového rozhodnutí s § 9 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb. a rovněž s § 68 odst. 2 správního řádu stěžovatelka považuje za vadu, kterou měl žalovaný odstranit, což neučinil a městský soud proto měl pro tuto vadu napadené rozhodnutí zrušit.

[21] Za sedmé, stěžovatelka trvá na své námitce, že předmětná stavba je v rozporu s požadavky právních předpisů na řešení dopravy. Poukazuje na to, že ve správním řízení v dané souvislosti uplatnila čtyři okruhy námitek, které ovšem správní orgány věcně nevypořádaly, a proto je v žalobě opakovala. Podle stěžovatelky městský soud na uvedené nereagoval, proto své již dříve uplatněné námitky opakuje. Pod písm. a) této části kasační stížnosti opakuje námitku, že plocha před předmětnou stavbou neodpovídá požadavkům vyhlášky č. 398/2009 Sb. na minimální šířku 1,5 m. Tvrdí, že se stavební úřad ani žalovaný k tomuto namítanému rozporu nijak nevyjádřili. Stěžovatelka považuje za absurdní odůvodnění městského soudu, že žalobkyně v žalobě neuplatnily k vypořádání jejich námitek konkrétní protiargumentaci, přičemž odkazuje na konkrétní body žaloby. Pod písm. b) této části kasační stížnosti stěžovatelka opakuje námitku, že předmětná stavba nijak nereaguje na přilehlé veřejné prostranství (tedy nenaplnuje požadavky § 16 odst. 1 a § 20 odst. 1 Pražských stavebních předpisů). Stěžovatelka tvrdí, že stavební úřad i žalovaný se touto její námitkou nijak věcně nezabývali, neboť obytná zóna nijak nevyklučuje aplikaci jí namítaných předpisů. Stěžovatelka i v případě této námitky odkazuje na konkrétní body žaloby. Pod písm. c) této části kasační stížnosti stěžovatelka opakuje námitku, že závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, Odboru pozemních komunikací a drah ze dne 9. 7. 2021 stanovilo podmínku dodatečného doložení určitých požadavků v „*PD ke stavebnímu řízení*“, ovšem žádná taková dokumentace již následně vypracována být nemá. Pod písm. d) této části kasační stížnosti stěžovatelka opakuje námitku, že zmíněný dotčený orgán v závazném stanovisku ze dne 9. 7. 2021 stanovil podmínky, které žalovaný nijak nepřevzal do výroku rozhodnutí. Podle stěžovatelky žádný „*další stupeň řízení*“ již po rozhodnutí žalovaného nenásleduje. Tímto je podle stěžovatelky potvrzeno, že stavba byla v tomto řízení umístěna a povolena, aniž by bylo zajištěno, že navrhované řešení nebude v rozporu s požadavky na bezpečnost a plynulost pohybu na pozemních komunikacích. Stěžovatelka k sedmému okruhu námitek uzavírá, že napadený rozsudek je zatížen vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť z něj není zřejmé, jakým konkrétním způsobem městský soud uvedené žalobní námitky hodnotil, a navíc městský soud nepřezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daného žalobního bodu.

[22] Za osmé, stěžovatelka trvá na své námitce, že návrh založení stavby není vypracován způsobem odpovídajícím základovým poměrům zjištěným geotechnickým a hydrotechnickým průzkumem, čímž je dán rozpor s § 41 Pražských stavebních předpisů. Stěžovatelka sice připouští, že byla zpracována inženýrskogeologická rešerše, jak uvedl

pokračování

městský soud, a to na základě inženýrskogeologického průzkumu, avšak to nemá za dostačující. Navíc hydrotechnický průzkum nebyl zpracován vůbec. Podle stěžovatelky v daném případě je nezbytné, aby byly dané průzkumy provedeny na pozemku předmětné stavby, neboť geotechnické a hydrotechnické poměry daného pozemku mohou být odlišné od jiných. Městským soudem odkazovaná hydrologická data, která byla podkladem doloženého povodňového plánu, nejsou z hlediska požadavku dle § 41 Pražských stavebních předpisů relevantní. Stěžovatelka trvá na důvodnosti své námitky, pro kterou měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[23] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout. Uvádí, že se všemi námitkami uvedenými v kasační stížnosti podrobně zabýval v napadeném rozhodnutí, na jehož obsah odkazuje. Žalovaný se zcela ztotožňuje s posouzením věci městským soudem.

[24] Osoba zúčastněná na řízení (stavebník) ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje kasační stížnost zamítnout. Podle názoru stavebníka jednotlivé námitky stěžovatelky se opakují už od začátku správního řízení. Navíc celá řada námitek vznesených v kasační stížnosti je nepřipustná již z toho důvodu, že stěžovatelce takové námitky vůbec nepřísluší, neboť se nedotýkají jejího vlastnického práva k bytové jednotce v domu č. p. X (např. odstupová vzdálenost od cizích pozemků či soulad monofunkční budovy pro bydlení s územním plánem hlavního města Prahy atp.). Společenství vlastníků jednotek bytového domu č. p. X žádné námitky ve správním řízení neuplatnilo a původní druhá žalobkyně již kasační stížnost nepodala.

[25] K první kasační námitce stavebník uvádí, že stavební úřad ještě před tím, než vyrozuměl stěžovatelku o zahájení řízení, tedy před tím, než jí fakticky začaly vznikat nějaká procesní práva, jež by mohla být jakkoliv dotčena, vyzval usnesením ze dne 18. 9. 2020 stavebníka, aby opravil jím podanou žádost, což stavebník učinil. Přitom z celkového obsahu žádosti bylo zřejmé, že jejím předmětem byla žádost o změnu stávajícího územního rozhodnutí a žádost o stavební povolení na předmětnou stavbu. Stavební úřad proto postupoval zcela správně.

[26] Ke druhé kasační námitce stavebník uvádí, že tvrzené narušení pohody bydlení je stěžovatelkou prezentováno mimořádně subjektivně. Zdůrazňuje, že v budově č. p. X jsou vyšší desítky bytů a námitky proti povolení předmětné stavby vznášejí aktuálně pouze jeden vlastník bytové jednotky, z čehož dovozuje, že předmětná stavba nevzbuzuje obecný odpor. V rámci objektivního pohledu na věc je třeba vycházet zejména z limitů, které stanoví obecné požadavky na stavby, tyto limity garantují, že v případě nové stavby nebude narušena pohoda bydlení nad obecně přijatelnou míru. Předmětná stavba plně v limitech stanovených pro dané území, jedná se o svojí povahou klidovou stavbu určenou pro bydlení. Stěžovatelka kupovala ji vlastněnou bytovou jednotku s vědomím, že předmětné pozemky mohou být v budoucnu zastaveny v rozsahu, který umožňují platné územní limity. Navíc v době, kdy byl postaven bytový dům č. p. X, již byla na předmětných pozemcích pravomocně povolena výstavba administrativní budovy, která víceméně korespondovala s předmětnou stavbou. Za bezpředmětnou stavebník označuje námitku o vyšší zastavěnosti, neboť předmětná stavba je uskutečňována na souboru pozemků v jeho majetku, které tvoří jeden souvislý celek. Při

porovnání celkové plochy uvedených pozemků a plochy k zastavění předmětnou stavbou činí zastavěnost necelých 43 %. Zastavěnost uváděná stěžovatelkou je vypočtena pouze ve vztahu ke stavebním pozemkům, a nikoliv k celému řešenému území. Stavebník rovněž uvádí, že vždy šetřil požadavky vlastníků sousedních pozemků a staveb, a za tímto účelem si vyžádal územně plánovací informaci. Stěžovatelka musela očekávat, že výhled z oken jí vlastněné bytové jednotky nebude trvale neměnný. Určité zatížení a změnu poměrů způsobuje každá nová stavba a po vlastnících okolních staveb lze oprávněně požadovat, aby takové zatížení snášeli, je-li přiměřené místním poměrům. Stěžovatelka kvalifikované zhoršení podmínek bydlení nad obvyklou a únosnou mez neprokazuje žádnými konkrétními objektivními skutečnostmi, její argumenty jsou pouze obecné a ničím konkrétním nepodložené.

[27] Ke třetí kasační námitce stavebník uvádí, že západní stěna povolené stavby (směrem k pozemkům parc. č. 1176/4 a parc. č. 1178/1) ve spodní části nedosahuje výšky 2,5 metru nad úroveň upraveného terénu a zbylá část západní stěny povolené stavby je od 2. NP ustoupena na vzdálenost 3 metrů od hranice s uvedenými pozemky. Tím jsou požadavky dané § 29 odst. 2 Pražských stavebních předpisů bez dalšího splněny. Pro účely povolení stavby je nezbytné vycházet z předložené projektové dokumentace. Navíc stěžovatelka není vlastníkem výše zmíněných pozemků, a proto jí nepřísluší vznášet námitky proti eventuálnímu zásahu do vlastnického práva jiných osob.

[28] Ke čtvrté kasační námitce stavebník uvádí, že již ze samotné dikce Regulativů hl. m. Prahy je zcela zřejmé, že území SV může být využito i pro monofunkční stavby pro bydlení a předmětná stavba tedy plně odpovídá platnému územnímu plánu hlavního města Prahy. Zda je v daném území dostatek polyfunkčních staveb, přísluší orgánům územního plánování, nikoliv stěžovateli. Navíc v daném místě je celá řada volných obchodních prostor, tudíž polyfunkční využití předmětné stavby není vůbec vhodné.

[29] K páté kasační námitce stavebník uvádí, že správní orgány se souladem předmětné stavby s jejím okolím podrobně zabývaly a dospěly k závěru, že nově povolovanou stavbu je z tohoto hlediska možné do dané lokality umístit, neboť se nijak nevymyká svým charakterem a parametry dosavadní zástavbě dané lokality. Rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č.j. 3 As 247/2022-62, z něhož vyplývá, že potřeba přihlížet k tomu, jak stavba zapadá do daného území a do jeho charakteru, tudíž se nejedná pouze o soulad s nejbližšími okolními stavbami.

[30] K šesté kasační námitce stavebník uvádí, že součástí doložené dokumentace je výkres č. C.04 Koordinační situace, který obsahuje mimo jiné i údaje o odstupových vzdálenostech od stávajících objektů, včetně uvedení odstupové vzdálenosti 13,05 m od přesahu lodžii domu č. p. X. Pozemek parc. č. XB nemá společnou hranici s pozemky řešeného záměru předmětné stavby. Stavebník rovněž poukazuje na str. 21 napadeného rozhodnutí, kde je odstupová vzdálenost uvedena. Součástí stavebního povolení je i podmínka, že předmětná stavba bude provedena v souladu se schválenou projektovou dokumentací, jejíž součástí je výkres č. C.04 Koordinační situace obsahující mimo jiné údaje o odstupových vzdálenostech od stávajících objektů, včetně domu č. p. X. Stavebník rovněž připomíná § 114 odst. 1 stavebního zákona a podotýká, že uvedenou námitkou nemůže být nijak dotčeno vlastnické právo stěžovatelky k bytové jednotce v domě č. p. X.

pokračování

[31] K sedmé kasační námitce stavebník uvádí, že stěžovatelkou namítaná zpevněná plocha není chodníkem, ale pouze obslužnou plochou určenou pro účely údržby předmětné stavby. Argumentaci správních orgánů, že v daném místě ulice Za Arielem se jedná o obytnou zónu označenou dopravním značením, považuje za správnou, neboť v obytné zóně platí, že chodci mohou užívat pozemní komunikaci v celé její šířce. Správní orgány posoudily soulad předmětné stavby s požadavky vyhlášky č. 398/2009 Sb., jak vyžaduje § 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Stavebník podotýká, že i v případě této námítky se jedná o námitku, jež nepřísluší stěžovateli, neboť se nijak nedotýká jejího vlastnického práva k bytové jednotce v domě č. p. X.

[32] K osmé kasační námitce stavebník uvádí, že ani tato námitka není důvodná, neboť ve správním řízení doložil inženýrsko-geologickou rešerši zpracovanou na základě podrobného inženýrsko-geologického průzkumu sousedního pozemku. V té se uvádí, že výsledky podrobného průzkumu sousedního pozemku lze využít pro návrh způsobu založení sousední novostavby bytového domu. Tím bylo požadavku dle § 41 odst. 3 Pražských stavebních předpisů vyhověno.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[33] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[34] Kasační stížnost není důvodná.

[35] Úvodem svého posouzení Nejvyšší správní soud považuje za vhodné zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musejí upínat právě k tomuto rozhodnutí. Z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s. a z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, dospěl k závěru, podle něhož *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* Uvedené pak stejnou měrou platí i pro formulaci kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2019, č. j. 6 As 137/2019-55). Je proto odpovědností stěžovatelů, aby ve svých kasačních stížnostech dostatečně specifikovali skutkové a právní důvody, pro které napadají rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70). Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné

činnosti, ale logicky i obsah rozsudku kasačního soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54).

[36] Dále obecně platí, že není úkolem Nejvyššího správního soudu nahrazovat činnost krajského (resp. městského) soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu, jako kdyby rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu neexistovalo. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě. Je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku poté, kdy řízení před krajským (resp. městským) soudem bylo pravomocně skončeno, a Nejvyšší správní soud v něm přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského (resp. městského) soudu, který o žalobě rozhodl a proti němuž kasační stížnost směřuje. Proto platí, že *„[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

[37] V souladu s právě popsányi obecnými východisky se Nejvyšší správní soud nebude věcně zabývat tou částí argumentace obsažené v kasační stížnosti, ve které stěžovatelka toliko odkazuje na svou žalobu, či dokonce svou žalobu obsáhle cituje, jak to činí v případě druhé kasační námítky (str. 6 až 9 kasační stížnosti). Taková argumentace je totiž nepřipustná, neboť žalobní námítka směřovaly proti rozhodnutím správních orgánů, ovšem kasační soud přezkoumává rozsudek městského soudu z důvodů obsažených v § 103 s. ř. s. (srov. § 104 odst. 4 s. ř. s.). Výjimkou je pouze posouzení námítka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku či jiné vady řízení před krajským (resp. městským) soudem (tj. nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení) ve smyslu kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kde stěžovatelce nic nebránilo zopakovat žalobní argumentaci, kterou dle jejího názoru městský soud dostatečně nevypořádal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40).

[38] Nejvyšší správní soud nejprve posoudí námítka nepřezkoumatelnosti, neboť obecně platí, že meritorní přezkum napadeného rozsudku je možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský (resp. městský) soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud (či správní orgán) rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. již citovaný rozsudek č. j. 2 Ads 58/2003-75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak měl krajský (resp. městský) soud rozhodnout, resp. jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale je objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

pokračování

[39] V nyní projednávané věci napadený rozsudek kritéria přezkoumatelnosti splňuje, jak je patrné již z výše provedené rekapitulace jeho odůvodnění. Městský soud řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí a rovněž se dostatečně vypořádal s podstatou všech žalobních námitek, které v úvodní části svého rozsudku přehledně shrnul. Nejvyšší správní soud nemá z hlediska přezkoumatelnosti co vytknout ani těm částem odůvodnění napadeného rozsudku, v nichž městský soud odkazuje na posouzení správních orgánů, se kterým se ztotožnil, resp. dotčených orgánů, které shledal přezkoumatelné, dostatečně odůvodněné a logické. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelnost rozsudku nezpůsobuje ani skutečnost, že krajský (resp. městský) soud odkázal na závěry učiněné správními orgány a uvedl, že se s nimi ztotožnil, případně některé tyto závěry v rozsudku citoval. Je-li napadené správní rozhodnutí řádně odůvodněno, je přípustné, aby si krajský (resp. městský) soud, nedochází-li k jiným závěrům, správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil (viz například rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Rovněž je třeba připomenout, že správní soudy nemají povinnost vypořádat se s každým dílčím argumentem, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, bod [41]).

[40] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů prakticky u každé z žalobních námitek, kterou městský soud posoudil. Nejvyšší správní soud na tomto místě souhrnně konstatuje, že žádnou ze stěžovatelkou uplatněných nosných žalobních námitek městský soud neopominul, přičemž k tvrzenému nedostatečnému odůvodnění se rovněž vyjádří v rámci posouzení důvodnosti jednotlivých námitek. Ostatně přezkoumatelnosti napadeného rozsudku svědčí již ta skutečnost, že stěžovatelka s posouzením městského soudu věcně polemizuje v kasační stížnosti. Samotný nesouhlas stěžovatelky s posouzením věci městským soudem nemůže být důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[41] Nutno v dané souvislosti připomenout, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti konstatoval následující: *„aplikace tohoto kasačního důvodu připadá v úvahu výjimečně, není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (být i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. [...] Je nutné si uvědomit, že ‚přezkoumatelnost‘ rozhodnutí krajského soudu není hodnotou sama o sobě. Zrušení rozhodnutí krajských soudů zpravidla pro účastníky/osoby zúčastněné na řízení, včetně toho, který podává kasační stížnost, neznamená žádný přínos. Výsledkem je naopak pravidelně prodloužení a prodražení soudního řízení. I proto je nutné k aplikaci kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů přistupovat krajně zdrženlivě. Jeho použití je namísto např. tehdy, pomine-li krajský soud podstatná skutková tvrzení opřená o obsah správního spisu či podložená důkazními návrhy, mohou-li reálně vést k přehodnocení merita věci.“* (srov. odst. [29] a [30] cit. usnesení).

[42] Stěžovatelka rovněž namítá vadu řízení, kterou spatřuje v nepřezkoumání napadeného rozhodnutí „v mezích žalobních bodů“ ve smyslu § 75 odst. 2, věty první s. ř. s., a to konkrétně u námitek uvedených pod body 2, 4, 5 a 7 v čl. II. kasační stížnosti. Z kontextu kasační argumentace je ovšem patrné, že stěžovatelka nesprávně chápe zákonný požadavek na rozsah soudního přezkumu „v mezích žalobních bodů“. Stěžovatelka totiž nenamítá, že by městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí nad rámec jí uplatněných žalobních bodů (kam směřuje § 75 odst. 2, věty první s. ř. s.), ale že městský soud její žalobní námítky neposoudil v dostatečném rozsahu, což znamená, že ve skutečnosti namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Procesní „pomýlení“ stěžovatelky lze názorně demonstrovat např. u bodu 5 v čl. II. kasační stížnosti, kde jí tvrzený rozpor předmětné stavby s územně plánovací dokumentací označuje za „vadu“ prvostupňového rozhodnutí, kterou žalovaný neodstranil a pro kterou „měl [městský] soud žalované rozhodnutí zrušit, což však neučinil, čímž touto vadou zatížil i svůj rozsudek, přičemž kromě ní je též napadený rozsudek rozporný s § 75 odst. 2 s. ř. s. a nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů“ (viz str. 11 kasační stížnosti). Nejvyšší správní soud proto stěžovatelce nepřisvědčil, že by městský soud v posuzovaném případě nepřezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu § 75 odst. 2, věty první s. ř. s.

[43] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný a že neshledal žádné jiné vady řízení před městským soudem, které by mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nezbyvá proto než uzavřít, že kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán.

[44] Stěžovatelka sice v kasační stížnosti zmiňuje i kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ovšem nenamítá žádné konkrétní vady řízení vedeného před správními orgány, které by se týkaly zjišťování skutkové podstaty a pro které by měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit. Nejvyšší správní soud proto bez dalšího konstatuje, že ani tento kasační důvod není dán, neboť není úkolem kasačního soudu, aby v soudním či správním spisu nad rámec kasačních námitek vyhledával případné další vady řízení před správními orgány a tyto posuzoval (nejedná-li se o výjimečné vady ve smyslu § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s., které kasační soud neshledal).

[45] Nejvyšší správní soud dále posoudí namítaný kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který se týká posouzení právních otázek plynoucích z osmi okruhů žalobních námitek, které městský soud posoudil jako nedůvodné.

[46] Nejvyšší správní soud v dané souvislosti předesílá, že v případě všech osmi okruhů námitek uplatněných v kasační stížnosti se z věcného hlediska jedná o stejné námítky, které stěžovatelka (coby jedna z žalobkyň) uplatnila v žalobě a předtím i v průběhu správního řízení, tudíž se jimi jak městský soud, tak i správní orgány opakovaně zabývaly. Stěžovatelce se tedy již dostalo ze strany městského soudu a předtím i od správních orgánů posouzení jejich námitek. Stěžovatelka takové posouzení nepovažuje za dostatečné, resp. řádné a správné, ovšem proti ucelené a srozumitelné argumentaci správních orgánů a městského soudu nestaví vlastní ucelenou argumentační oponenturu, neboť v převážné míře se omezuje na pouhé odmítání jejich posouzení či konstatování, že se správní orgány a městský soud nezabývaly podstatou jejich námitek. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2025, č. j. 5 As 185/2024-34, k podobným způsobem koncipované kasační argumentaci konstatoval následující: „Pokud stěžovatel neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou

pokračování

oponenturu vůči závěrům městského soudu (a žalovaného), nemusí Nejvyšší správní soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již před ním dospěl městský soud a před ním žalovaný či stavební úřad (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, bod 16)“. Proto Nejvyšší správní soud u těch otázek, které byly správními orgány a posléze městským soudem náležitě posouzeny a námitky stěžovatelky dostatečně vypořádány, bude v podrobnostech odkazovat na odůvodnění napadeného rozsudku či rozhodnutí žalovaného.

[47] První kasační námitka směřuje proti postupu stavebního úřadu při zahájení předmětného správního řízení. Stavební úřad původní žádost stavebníka (označenou jako „*žádost o vydání společného povolení*“ ve věci stavebního záměru označeného jako „*Bytový dům U Botiče*“) vyhodnotil podle jejího obsahu a doložených příloh jako vadnou žádost a postupem podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzval stavebníka k opravě žádosti a k jejímu doplnění ve stanovené lhůtě, přičemž současně řízení přerušil. Jelikož stavebník svou žádost dle názoru stavebního úřadu opravil a v požadovaném rozsahu doplnil (požádal o vydání změny původního územního rozhodnutí o umístění stavby administrativní budovy a současně o povolení předmětné stavby bytového domu), stavební úřad v řízení pokračoval, řízení o obou žádostech spojil, poté oznámil zahájení již spojeného řízení o změně územního rozhodnutí a vydání stavebního povolení a účastníkům stanovil lhůtu k uplatnění námitek a nakonec i ve věci rozhodl tak, že povolil změnu územního rozhodnutí a současně povolil předmětnou stavbu. Stěžovatelka proti tomu postupu stavebního úřadu brojí, neboť je přesvědčena, že stavební úřad nemohl postupovat podle § 45 odst. 2 správního řádu (dle stěžovatelky se nejednalo o vadu žádosti, kterou lze odstranit uvedeným zákonným postupem), ale mohl využít postup podle § 41 odst. 1 a 8 správního řádu, což neučinil. Podle stěžovatelky ke změně původního předmětu řízení (o žádosti o společné povolení dle § 94p stavebního zákona) nedošlo, přesto stavební úřad v takovém řízení rozhodl o změně územního rozhodnutí a vydání stavebního povolení (tj. dle § 94 a § 114 stavebního zákona). Uvedený (dle stěžovatelky nesprávný) postup stavebního úřadu měl způsobit, že prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu je „*zmatečné*“, resp. „*vadné a nicotné*“. Stěžovatelka na druhou stranu v kasační stížnosti neuvádí, jak by se měl tento postup stavebního úřadu negativně dotknout jejích procesních práv v rámci předmětného správního řízení, resp. proč by měl vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé (tj. že by předmětná stavba při dodržení stěžovatelkou namítaného postupu dle § 41 odst. 1 a 8 správního řádu povolena nebyla, resp. nebylo by povoleno její umístění).

[48] V první řadě je třeba uvést, že prvostupňové rozhodnutí není nicotné. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nicotnost představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí, jež jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhoditelnými (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 26. 5. 2023, č. j. 5 As 107/2021-36). Jedním z důvodů nicotnosti je tzv. absolutní věcná nepřislušnost orgánu k rozhodování ve věci, která je dána pouze tehdy, pokud příslušnost orgánu k vydání rozhodnutí ve věci není dána za žádných myslitelných okolností a kdy obecně o věci nerozhoduje orgán k tomu určený, nýbrž orgán jiný, jemuž jsou k rozhodování svěřeny věci obsahově odlišné (srov. např. rozsudek ze dne 3. 8. 2023, č. j. 3 As 263/2021-29). Tomuto závěru svědčí i definice nicotnosti uvedená v § 77 odst. 1 správního řádu, dle které nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán *vůbec* věcně příslušný. V nyní projednávané věci je evidentní, že stavební úřad byl věcně příslušný k vydání rozhodnutí o žádosti stavebníka, a to jak

původní, tak i změněné. Tudíž námitka nicotnosti prvostupňového rozhodnutí je zjevně nepřipadná. Rovněž je nepřipadná namítaná „zmatečnost“ prvostupňového rozhodnutí, neboť zmatečnost je vadou soudních rozhodnutí, nikoli správních [srov. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., resp. § 229 občanského soudního řádu].

[49] Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným i městským soudem, že postup stavebního úřadu, který vyhodnotil původní žádost stavebníka jako neúplnou a vadnou, a proto přistoupil k odstraňování vad žádosti výzvou stavebníkovi ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu, nebyl nezákonný. Jak žalovaný (na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí), tak i městský soud (v bodech 47 až 49 napadeného rozsudku) se postupem stavebního úřadu podrobně zabývali, přičemž uvedli důvody, pro které hodnotili postup stavebního úřadu přípustným z hlediska požadavků kladených správním řádem. S těmito důvody se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje, neboť stěžovatelka v tomto ohledu v kasační stížnosti pouze opakuje, co již namítala v odvolání, resp. v žalobě. Stručně řečeno, stavební úřad poté, co si na základě obsahu původní žádosti a stavebníkem doložených podkladů, vyhodnotil, že stavebník svou žádost podal na nesprávném formuláři „*žádosti o vydání společného povolení*“ (neboť v daném místě již dříve bylo vydáno územní rozhodnutí na původní stavbu administrativní budovy, které nebylo zrušeno ani jinak nezaniklo), přistoupil k výzvě k opravě žádosti a k jejímu doplnění ve stanovené lhůtě. Jelikož stavebník ve stanovené lhůtě a v požadovaném rozsahu svou žádost opravil a doplnil o požadované podklady, stavební úřad ve správním řízení pokračoval, řízení o žádosti o změnu územního rozhodnutí a žádosti o stavební povolení spojil a až poté oznámil zahájení správního řízení o takto spojeném předmětu řízení. Účastníci správního řízení i dotčené orgány tak od počátku měli možnost se vyjádřit a uplatnit případné námitky k jednoznačně vymezenému předmětu řízení, tudíž jejich práva nemohla být postupem stavebního úřadu nijak negativně dotčena.

[50] Argumentace stěžovatelky o jiném předmětu řízení, než o kterém bylo nakonec stavebním úřadem rozhodnuto, je ryze formalistická a nezohledňuje konkrétní okolnosti posuzovaného případu a skutečný postup stavebního úřadu. Kasační soud navíc nesdílí názor stěžovatelky, že by jediným přípustným postupem za daného stavu věci měl být postup dle § 41 odst. 8 správního řádu. V daném případě se totiž nejednalo o případ navrácení v předešlý stav upravený právě v § 41 správního řádu. Institut povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání upravený v § 41 odst. 8 správního řádu je totiž jednou z forem navrácení v předešlý stav, ke které se přistupuje v případech, kdy změnu obsahu podání nelze učinit jinak, zejména proto, že to nepřipouští zákon (srov. komentář k § 41 správního řádu – In: Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 313, marg. č. 18). Ponecháme-li stranou, že v nyní projednávané věci stavební úřad vyhodnotil nastalou situaci s původní žádostí stavebníka jako případ, kdy žádost neměla předepsané náležitosti (což za daných okolností možné bylo), pak je třeba upozornit, že stěžovatelka blíže nevysvětluje, proč by se u žádosti o vydání společného povolení dle § 94p a násl. stavebního zákona mělo jednat o případ, kdy stavebník nemůže svou žádost sám změnit, aniž by musel správní orgán požádat o povolení změny obsahu své žádosti dle § 41 odst. 8 správního řádu.

[51] Nejvyšší správní soud ve vztahu k prvé kasační námitce činí závěr, že není důvodná, neboť správní orgány i městský soud správně a v dostatečném rozsahu posoudily jako

pokračování

nedůvodné námitky stěžovatelky proti postupu stavebního úřadu při zahájení předmětného správního řízení a odstranění vad žádosti stavebníka.

[52] Druhá kasační námitka směřuje proti posouzení městského soudu o nedůvodnosti žalobní námitky tvrdící nadměrné narušení pohody bydlení stěžovatelky a kvality prostředí daného území předmětnou stavbou. Stěžovatelka namítá, že žalovaný se nezabýval podstatou jejích námitek, a tudíž městský soud pochybil, pokud na „nedostatečné“ odůvodnění žalovaného odkázal, neboť se s ním ztotožnil. Stěžovatelka v kasační stížnosti (na str. 5) uvádí, že podstatou této její námitky je to, že předmětná *stavba o navrhované výšce je situována do nedostatečné vzdálenosti od domu č. p. X, což narušuje míru soukromí a kvalitu prostředí odpovídající danému místu a poměrům dané lokality (stávající stavba č. p. X byla postavena tak, aby okna obytných místností v daném domě měla dostatečný odstup od sousedních staveb, tj. tak, aby byla zachována odpovídající míra kvality bydlení v daném domě, v němž má stěžovatelka svůj byt)*. Podle stěžovatelky uvedenou podstatu její námitky jak žalovaný, tak i městský soud „zcela pomíjí“. Nejvyšší správní soud s tímto tvrzením stěžovatelky nesouhlasí.

[53] Předně je třeba uvést, že stěžovatelka skutečně v rámci této své námitky opakuje neustále totéž, tj. své přesvědčení, že předmětná stavba nadměrně naruší pohodu bydlení v sousedním domě č. p. X, ve kterém vlastní jednu bytovou jednotku, a kvalitu prostředí daného území. Ovšem bez ohledu na posouzení jejích námitek ze strany správních orgánů stěžovatelka opakuje jak v žalobě, tak i v kasační stížnosti stále stejné argumenty s tím, že správní orgány či městský soud neodpovídají na podstatu jejích námitek, zpochybňuje či popírá správnost a důvodnost jednotlivých dílčích argumentů správních orgánů, aniž by však předložila ucelenou argumentaci, ze které by byly jasně patrné konkrétní důvody, pro které by předmětná stavba měla nadměrně narušit její pohodu bydlení. Stěžovatelka dokonce v kasační stížnosti ani neuvádí, v jaké části domu č. p. X se nachází její bytová jednotka, resp. jak konkrétně bude její pohoda bydlení v daném bytě předmětnou stavbou dotčena. Stejně tak stěžovatelka ve své kasační stížnosti pomíjí skutečnost, že na předmětných pozemcích (kde má být realizována předmětná stavba bytového domu) bylo již od roku 2012 povoleno umístění administrativní budovy, tudíž ani nevysvětluje, do jaké míry by se měla její pohoda bydlení zhoršit tím, že namísto administrativní budovy na prakticky stejném místě bude postaven bytový dům. Naproti tomu stěžovatelka v kasační stížnosti obsáhle cituje ze své vlastní žaloby. V souladu s výše citovanou ustálenou judikaturou týkající se charakteru řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že není jeho úkolem opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí žalovaného, jako kdyby rozsudek městského soudu neexistoval, případně za stěžovatelku domýšlet či dohledávat ve správním spisu či v textu žaloby argumenty, které by mohly svědčit důvodnosti její kasační námitky, že městský soud a žalovaný nesprávně posoudili otázku zásahu do pohody jejího bydlení.

[54] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že se správní orgány obou stupňů zabývaly vlivem předmětné stavby na okolní stavby, zastavěností území a rovněž i otázkou pohody bydlení, a to i s ohledem na budovu č. p. X, která je od předmětné stavby oddělena ulicí. Nad rámec důvodů uvedených městským soudem (srov. zejména 51. až 55. napadeného rozsudku), na které kasační soud pro stručnost odkazuje, neboť se s nimi ztotožňuje, lze poukázat na str. 11 napadeného rozhodnutí. Tam se žalovaný zabýval odstupovou vzdáleností předmětné stavby od domu č. p. X, která má činit cca 15 m, resp. od teras a lodžii cca 13 m, přičemž pro srovnání uvedl odstupové vzdálenosti jiných objektů v sousedství (v

jednom případě činí odstupová vzdálenost cca 17 m, ve druhém cca 10 m), ze kterých je patrné, že předmětná stavba se z tohoto hlediska nevymyká urbanistické struktury daného území. Za pozornost stojí navazující část odůvodnění na str. 11 napadeného rozhodnutí, ve které žalovaný na jedné straně připouští, že v případě teras a lodžií na západní straně domu č. p. X (která je situována směrem k předmětným pozemkům, na nichž má být realizována předmětná stavba) není zcela vyloučen výhled z předmětné stavby na tyto terasy a lodžie, ovšem zdůrazňuje, že okna východní fasády předmětné stavby budou mít v úrovni 2. až 5. NP pouze přisvětlovací funkci, neboť budou zasklená neprůhlednou výplní z mléčného skla, tudíž z nich nebude možný přímý výhled na terasy a do bytů domu č. p. X. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak nevyplývá, že by správní orgány provedly pouze izolované porovnávání jednotlivých parametrů předmětné stavby, jak namítá stěžovatelka. Naopak, jak již bylo uvedeno, jednotlivé parametry předmětné stavby posoudily i s ohledem na odstupovou vzdálenost sousedního domu č. p. X. Stěžovatelka přitom v kasační stížnosti konkrétním způsobem nezpochybňuje, že předmětná stavba v tomto ohledu plní jednotlivé parametry a limity stanovené pro dané území.

[55] Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že „*pohoda bydlení*“ je „*neurčitý právní pojem, jehož obsah je tvořen celou řadou složek, které jsou konkrétněji zpracovány právními předpisy (hodnota hluku, prachu, vzdálenosti staveb) [...] Naplnění požadavku zachování pohody bydlení pro stávající stavby je [...] stavebním úřadem posuzováno podle konkrétních kritérií.*“ (rozsudek ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 As 91/2020-30). „*Z objektivistického úhlu pohledu lze ‚pohodou bydlení‘ rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech.*“ (rozsudek ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116). Při posuzování námítky narušení pohody bydlení je třeba „*vyjít ze základního předpokladu, že normy o obecných technických požadavcích na výstavbu svým obsahem odrážejí požadavky na pohodu bydlení, osvětlení i oslunění. Jsou-li tyto normy dodrženy a je prokázán soulad s veřejným zájmem (spočívající především v jejich aplikaci), nelze úspěšně namítat, že pohoda bydlení, osvětlení a oslunění nemovitostí, potenciálně předmětnou stavbou dotčených, jsou nedostatečné.*“ (rozsudek ze dne 22. 11. 2007, č. j. 9 As 5/2007-76). Z právě citovaných judikатурních východisek vyplývá, že subjektivní pocit stěžovatelky, že předmětná stavba naruší její pohodu bydlení, není dostačující, pokud správní a dotčené orgány dovedly soulad předmětné stavby s relevantními předpisy a normami regulujícími jednotlivé parametry a limity stanovené pro dané území. Stěžovatelka přitom netvrdila natolik výjimečné důvody, pro které by i při zachování stanovených limitů měly převládnout podstatné negativní vlivy na životní podmínky v dané lokalitě, které by ve svém souhrnu měly vést k nepřipustnosti předmětné stavby. Žalovaný se otázkou pohody bydlení stěžovatelky podrobně zabýval též na str. 17 až 19 napadeného rozhodnutí, na které kasační soud odkazuje, neboť tam obsažené posouzení shledává srozumitelným, komplexním a náležitě odůvodněným.

[56] Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěr žalovaného, aprobebovaný městským soudem, že umístění předmětné stavby je v souladu s § 20 odst. 1 Pražských stavebních

pokračování

předpisů (dle kterého *při umisťování staveb musí být přihlédnuto k charakteru území, zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce*), neboť svými objemovými proporcemi a architektonickým pojetím navazuje na protější stávající bytový dům č. p. X a dotváří stávající urbanistickou strukturu daného místa, je náležitě odůvodněný a stěžovatelce se nepodařilo jej důvodně zpochybnit.

[57] Žalovaný se rovněž vyjádřil k namítanému nesouladu s § 11 odst. 2 Pražských stavebních předpisů, který je v daném případě neaplikovatelný, protože stanovuje pravidla pro vymezování veřejných prostranství a pro dělení a scelování pozemků, což nebylo předmětem daného řízení. Stěžovatelka v kasační stížnosti nepředložila žádnou konkurenční argumentaci, proč by toto posouzení mělo být nesprávné, přesto opakuje své tvrzení o rozporu předmětné stavby s uvedeným ustanovením. Obdobné platí i pro opakovaně namítaný rozpor předmětné stavby s § 20 odst. 1 a § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž ozřejmil, že se vyhláška č. 501/2006 Sb. v posuzovaném případě neuplatní, neboť pro území hlavního města Prahy je tato obecná úprava nahrazena úpravou v Pražských stavebních předpisech. Nejvyšší správní soud k uvedenému doplňuje, že podle jeho judikatury § 194 stavebního zákona obsahuje v písmenech a) a e) dvě různá zmocnění k vydání prováděcích právních předpisů, přičemž hlavní město Praha je zmocněno samostatně k úpravě stavebním zákonem určených otázek. Vzhledem k tomu, že hlavní město Praha využilo uvedené zákonné zmocnění a přijalo vlastní úpravu, je na území Prahy vyloučeno použití obecného předpisu, kterým je vyhláška č. 501/2006 Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2023, č. j. 8 As 68/2022-52, bod [26], resp. tam odkazované rozsudky tohoto soudu).

[58] K namítanému porušení § 76 odst. 2 stavebního zákona Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka v kasační stížnosti opět jen v obecné rovině toto porušení tvrdí, aniž by své tvrzení konkretizovala. Lze připustit, že městský soud ani žalovaný se explicitně k otázce porušení § 76 odst. 2 stavebního zákona (které obsahuje základní zásady pro rozhodování v území) nevyjádřili, ovšem na druhou stranu nelze říci, že by uvedené zákonné ustanovení pominuli, neboť i tuto otázku fakticky vypořádali. Správní orgány se ve svých rozhodnutích zabývaly souladností předmětné stavby s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona, přičemž se v rámci vypořádání druhé žalobní námitky zaměřily na ty, jejichž nedodržení stěžovatelka namítala v souvislosti s tvrzeným narušením její pohody bydlení (a městský soud posouzení správních orgánů aproboval). K požadavku na žadatele (stavebníka) být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka nepředestřela konkrétní tvrzení, pro která by bylo možné uzavřít, že stavebník v posuzovaném případě tomuto zákonnému požadavku nedostál.

[59] Z popsanych důvodů Nejvyšší správní soud hodnotí posouzení městského soudu týkající se druhé žalobní námitky jako dostatečně odůvodněné a rovněž správné, neboť stěžovatelka ani v kasační stížnosti nepředložila konkrétní argumenty, pro které by nemělo obstát posouzení správních orgánů, aprobované městským soudem, že předmětná stavba nadměrně nenaruší pohodu bydlení stěžovatelky v bytové jednotce v domě č. p. X.

[60] Třetí kasační námitka se týká posouzení žalobní námitky o tvrzeném porušení § 29 odst. 2 Pražských stavebních předpisů, který stanovuje minimální odstup stavby od hranice sousedního pozemku. Stěžovatelka v kasační stížnosti ve své podstatě nepřináší žádné nové argumenty, kterými by podpořila tvrzené porušení § 29 odst. 2 Pražských stavebních

předpisů, neboť pouze namítá, že „*terén je nasypán zcela nelogicky pouze v úzkém pásu podél stěny*“, aby v daném místě byla stěna nižší než 2,5 m. Žalovaný i městský soud dostatečně vysvětlili, že je třeba vyjít ze schválené projektové dokumentace, podle které západní stěna 1. NP předmětné stavby nepřesahuje výšku 2,5 m od upraveného terénu, a že dorovnání terénu není uvedeným předpisem vyloučeno. Stěžovatelka v kasační stížnosti nepředestřela žádné konkrétní skutečnosti, pro které by bylo možné v posuzovaném případě uvažovat o obcházení daného předpisu. Navíc stěžovatelka neuvádí, jak by se tento jí namítaný „nedostatek“ mohl dotknout jejích práv, neboť se jedná o západní stranu předmětné stavby, ovšem budova č. p. X (ve které je vlastníkem bytové jednotky) je z východní strany předmětné stavby. Nejvyšší správní soud proto ani třetí kasační námitku neshledal důvodnou.

[61] Čtvrtá i pátá kasační námitka směřuje proti posouzení městského soudu ve vztahu k namítanému rozporu s územním plánem hlavního města Prahy v požadavcích na (i) polyfunkčnost dotčeného území a (ii) využití stabilizovaného území. Stěžovatelka v kasační stížnosti trvá na své námitce, že monofunkční stavbu nelze v daném polyfunkčním území umístit, a dále že v dané stabilizované ploše je další stavební činnost zakázána, s výjimkami, které předmětná stavba nesplňuje. Stěžovatelka nesouhlasí s odůvodněním správních orgánů a dotčených orgánů územního plánování, aprobovaným městským soudem. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se stěžovatelce na obě námitky týkající se tvrzeného rozporu s územním plánem, které opakuje i ve své kasační stížnosti, dostalo dostatečné odpovědi od žalovaného i městského soudu. Městský soud konstatoval, že správní orgány při hodnocení podmínek pro umístění předmětné stavby z hlediska jejího souladu s územně plánovací dokumentací vycházely ze závazného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 11. 1. 2022, kterým bylo přezkoumáno závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 1. 2. 2019, tedy souhlasných stanovisek dotčených orgánů územního plánování. Městský soud závazná stanoviska přezkoumal a shledal je přesvědčivými, racionálně a logicky soudržně odůvodněnými a rovněž vycházejícími z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

[62] Nejvyšší správní soud k funkci závazných stanovisek v rámci stavebního řízení setrvale judikuje, že „*v pravomoci stavebního úřadu není přezkoumávat stanoviska (podkladové správní úkony) dotčených orgánů státní správy. Dotčené orgány státní správy se v nich vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám. Stavební úřad je jejich vyjádřeními vázán a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad. [...] Finální závěr, zda posuzovaná stavba je či není v souladu se všemi chráněnými zájmy, je plně v kompetenci stavebního úřadu*“ (rozsudky ze dne 18. 4. 2024, č. j. 9 As 52/2024-32, bod [17], a ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009-163; obdobně srov. rozsudek ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126, č. 1786/2009 Sb. NSS, odst. [26]). Přitom platí, že „*pokud je závazné stanovisko nadřízeným orgánem potvrzeno, obvykle postačí vypořádat ty námitky, pro něž bylo vyžádáno, odkazem na závazné stanovisko nadřízeného orgánu*“ (rozsudek ze dne 3. 11. 2023, č. j. 8 As 68/2022-52, bod [36], resp. tam odkazovaný rozsudek ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65). Z uvedeného vyplývá, že žalovaný nepochybil, pokud ze závazného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj při vypořádání odvolacích námitek vyšel, resp. na tam obsažené odborné závěry odkázal. Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku č. j. 5 As 185/2024-34, bod [31], poukázal na svou ustálenou judikaturu, podle které „*není možný věcný přezkum odborných závěrů závazných stanovisek a soudní přezkum závazných stanovisek*

pokračování

se omezuje toliko na otázku, zda se správní orgány při jejich vydávání držely v mezích určených zákonem a zda řádně zvažovaly veškerá zákonná hlediska pro vyslovení závazného názoru (viz rozsudky NSS ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013–38, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 386/2017–49, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021–39, či ze dne 16. 5. 2024, č. j. 9 As 110/2022–101).“. Je tudíž zřejmé, že městský soud nepochybil, pokud nepřezkoumával věcnou správnost závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování, ale hodnotil, zda závazné stanovisko vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a zda je jeho odůvodnění přesvědčivé, racionální a logicky odůvodněné.

[63] Ve vztahu k námitce polyfunkčnosti dotčeného území městský soud ve shodě s žalovaným zdůraznil závěry ze závazného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj, které předmětnou stavbu posoudilo podle Regulativů hl. m. Prahy jako „*podmíněně přípustné využití*“ a na základě podkladových Územně analytických podkladů hl. m. Prahy vyhodnotilo, že ulice Za Arielem není zařazena mezi významná uliční prostranství, proto není nutné či žádoucí umisťovat do této ulice polyfunkční stavby (s obchodním parterem). Žalovaný poté ve svém rozhodnutí citoval i pasáž uvedeného závazného stanoviska, v němž ministerstvo zohlednilo i ostatní stavby v sousedství předmětné stavby, z nichž některé jsou monofunkčního charakteru pro bydlení a jiné naopak charakteru polyfunkčního. Proto ministerstvo dovodilo, že umístění další stavby monofunkčního charakteru lze v dané ploše akceptovat, neboť jím nedojde ke znehodnocení či ohrožení využitelnosti dotčených pozemků z hlediska jejich funkce vymezené územním plánem hlavního města Prahy (viz str. 14 napadeného rozhodnutí). Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelce nelze upírat její subjektivní názor na vhodnost umístění další monofunkční stavby pro bydlení v daném území, resp. její představu o kvalitě a uspořádání zástavby dané lokality, ovšem žalovaný i stavební úřad byli povinni vycházet z odborného názoru dotčeného orgánu územního plánování, který byl kvalifikovaně vyjádřen ve srozumitelném a náležitě odůvodněném závazném stanovisku.

[64] Ve vztahu k námitce nedodržení požadavku na využití stabilizovaného území městský soud souhlasil s žalovaným, který i v této otázce odkázal na závěry ze závazného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj, dle něhož předmětná stavba splňuje podmínky pro hospodárné využití zastavěného území (§ 18 odst. 4 stavebního zákona) a respektuje charakter daného území (§ 19 odst. 1 písm. e) stavebního zákona). Ministerstvo z doložené dokumentace stavby, Územně analytických podkladů hl. m. Prahy a ortofotosnímků vyhodnotilo, že v daném území se nacházejí stavby s obdobnou zastavěnou plochou i výškovými parametry jako má předmětná stavba, která se tak nevymyká urbanistické struktuře daného území. Městský soud v dané souvislosti přílehavě poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č. j. 3 As 247/2022-62, podle kterého je třeba navrhovaný stavební záměr posuzovat v rámci širšího okolí, zda se svojí výškou, tvarem, či hmotou nevymyká již existujícím objektům a tím nenarušuje stávající urbanistickou strukturu a charakter území. Tomuto požadavku správní orgány v posuzovaném případě dostály (viz zejména str. 15 a 16 rozhodnutí žalovaného). Kasační soud nesouhlasí se stěžovatelkou, že by se žalovaný a Ministerstvo pro místní rozvoj nezabývali souladem předmětné stavby s regulativem pro stabilizované území a že „*pouze izolovaně rekapituluji jednotlivé parametry stavby a porovnávají je se stavbami okolními*“. I zde platí, že subjektivní pohled stěžovatelky na soulad předmětné stavby s požadavky na urbanistickou strukturu daného území (který stěžovatelka omezuje úhlem pohledu sousedního domu č. p. X) nemůže

převážit nad řádně odůvodněným odborným názorem dotčeného orgánu územního plánování, který zohledňuje širší okolí předmětné stavby.

[65] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými ani čtvrtou a pátou kasační námitku.

[66] Šestá kasační námitka spočívá v opakování žalobní námítky, podle které prvostupňové rozhodnutí (v části o umístění předmětné stavby) ve výroku neobsahuje vzdálenost povolované stavby od domu č. p. X, v čemž stěžovatelka spatřuje rozpor s § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Podle stěžovatelky městský soud „*neuvádí nic, co by vyvracelo důvodnost její námítky*“. Nejvyšší správní soud se stěžovatelkou nesouhlasí. Již žalovaný ve svém rozhodnutí ke shodné námitce uvedl, že podmínkou č. 4 prvostupňového rozhodnutí byly staveny minimální odstupové vzdálenosti předmětné stavby od společných hranic se sousedními pozemky a dále že součástí doložené dokumentace stavby je i údaj o „*odstupové vzdálenosti 13,05 m od přesahu lodžii objektu č. p. X, který se nachází na pozemku parc. č. XB*“ (viz str. 21 napadeného rozhodnutí). Městský soud k uvedenému doplnil, že § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb. nevyžaduje, aby tam uvedené údaje byly obsaženy ve výrokové části rozhodnutí, a rovněž že prvostupňové rozhodnutí tvoří jeden celek s rozhodnutím odvolacím (a v něm je stěžovatelkou požadovaná odstupová vzdálenost výslovně uvedena). Nejvyšší správní soud městskému soudu v tomto přisvědčuje, neboť takové posouzení je souladné s jeho judikaturou, podle které je rozhodnutí o umístění stavby srozumitelné a přezkoumatelné, i pokud jeho text nedává jednoznačnou odpověď ohledně některého aspektu umístění stavby, neboť v takovém případě lze vyjít z ověřené dokumentace stavby, jež je součástí správního spisu (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 22. 3. 2022, č. j. 3 As 432/2019-38, body [22] a [23], resp. tam odkazované rozsudky tohoto soudu).

[67] Nejvyšší správní soud navíc souhlasí s žalovaným i městským soudem, že neuvedením konkrétní vzdálenosti předmětné stavby od objektu domu č. p. X nemůže být přímo dotčeno vlastnické právo stěžovatelky, neboť odstupová vzdálenost obou objektů je jednoznačně stanovena údajem „*13,05 m od přesahu lodžii objektu č. p. X*“. Na uvedeném nemohou nic změnit formální a účelové námitky stěžovatelky o možné odchylce při vyznačování hranic parcel v terénu, resp. tvrzení, že koordinační situace, podle níž má být předmětná stavba prováděna, kótu odstupu stavby od domu č. p. X neobsahuje (stěžovatelka zřejmě cílí na to, že v dokumentaci je uveden „pouze“ údaj 13,05 m „*od přesahu lodžii objektu č. p. X*“, nikoli přímo od stěny daného objektu, což je zcela nepodstatná skutečnost, které nemůže nic změnit na jednoznačném určení odstupové vzdálenosti obou staveb). Za tohoto stavu věci Nejvyšší správní soud nemá dotčení práv stěžovatelky za „*evidentní*“ a „*logické*“, jak je bez dalšího tvrzeno v kasační stížnosti.

[68] V sedmé kasační námitce stěžovatelka vyjadřuje svou nespokojenost s tím, jak žalovaný i městský soud posoudili její námitky o rozporu předmětné stavby s požadavky právních předpisů na řešení dopravy. Stěžovatelka poukazuje na to, že ve správním řízení uplatnila čtyři okruhy námitek, které správní orgány „*věcně nevypořádaly*“, a proto je „*logicky*“ zopakovala v žalobě, ovšem městský soud „*na uvedené nereagoval, a proto nemůže obstat jeho názor, že všechny tyto námitky byly žalovaným vypořádány*“.

[69] Nejvyšší správní soud ověřil, že žalovaný se skutečně na str. 24 až 28 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval námitkami stěžovatelky o rozporu předmětné stavby

pokračování

s požadavky na řešení ploch pro pěší. Žalovaný vyšel ze zjištění stavebního úřadu, že ulice Za Arielem je v celé délce předmětné stavby obytnou zónou ve smyslu § 39 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a tudíž lze důvodně přepokládat, že v tomto prostoru ulice bude umožněn nerušený a bezpečný pohyb chodcům i osobám s omezenou schopností pohybu či orientace. Žalovaný rovněž vyšel ze souhlasného závazného stanoviska nadřízeného orgánu příslušného silničního správního úřadu (Magistrátu hl. m. Prahy, odbor pozemních komunikací a drah) ze dne 9. 7. 2021, který změnil a doplnil prvostupňové závazné stanovisko Úřadu městské části Praha 4, odboru životního prostředí a dopravy, ze dne 24. 6. 2019. Poukázal na to, že stavebníkovi byly stanoveny povinnosti, které musí dodržet a koordinovat s příslušným silničním správním úřadem. Žalovaný se též vyjádřil k otázce souladu dopravního řešení u předmětné stavby se stěžovatelkou namítanými § 16 odst. 1 a § 20 odst. 3 Pražských stavebních předpisů. Odkaz stěžovatelky na § 20 odst. 1 Pražských stavebních předpisů byl vypořádán stavebním úřadem na str. 28 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný jej vypořádal implicitně tím, že shledal předmětnou stavbu v souladu s § 16 odst. 1 téhož předpisu, a to s ohledem na povahu obytné zóny coby zklidněné komunikace se smíšeným provozem, kde je ve společném prostoru umožněn pohyb chodců, cyklistů a motorových vozidel omezenou rychlostí. Lze proto aprobovat posouzení městského soudu, který po ověření, že žalovaný si vyžádal závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu, jenž shledal předmětnou stavbu (při dodržení stanovených podmínek) z hlediska jím chráněných zájmů přípustnou, konstatoval, že žalobkyně v podané žalobě nenamítaly žádný přímý rozpor stavby se zmíněnými závaznými stanovisky, která shledal logickými a dostatečně odůvodněnými.

[70] Námitky uplatňované v kasační stížnosti se omezují na vytýkání formálních nedostatků, které stěžovatelka spatřuje v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a závazných stanovisek dotčených orgánů, aniž by byly směřovány k podstatě věci, kterou je případné dotčení práv stěžovatelky z hlediska zájmů chráněných silničním správním úřadem, resp. vyhláškou č. 398/2009 Sb. V souladu s § 2 s. ř. s. je *smyslem a úkolem správního soudnictví je rovněž se zabývat otázkou, jak se případná vada rozhodnutí správního orgánu promítla do veřejných subjektivních práv stěžovatele* (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 185/2024-34, bod [43]), tudíž je na stěžovatelce, aby specifikovala, jak se jí tvrzené vady správního rozhodnutí projeví na jejích hmotných subjektivních právech či v její právní sféře. Žádné takové tvrzení ve vztahu k tvrzenému rozporu s požadavky na řešení ploch pro pěší ani kasační stížnost ani žaloba neobsahuje. Namítání obecných skutečností bez konkrétních tvrzení o zásahu do práv stěžovatelky jsou nedostačující (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2023, č. j. 1 As 238/2022-46, bod [32]). Nejvyšší správní soud proto považuje za bezúčelné se těmito dílčími námitkami blíže zabývat.

[71] V osmé kasační námitce stěžovatelka vyjadřuje svou nespokojenost s posouzením žalovaného a městského soudu ohledně námitek proti řešení stavby způsobem odpovídajícím základovým poměrům zjištěným geotechnickým a hydrotechnickým průzkumem. I v tomto případě platí, že stěžovatelka opakuje námitky, které již uplatnila ve svém odvolání a následně zopakovala v žalobě. Rovněž platí i to, že stěžovatelka nijak specifikovala, jak se jí tvrzená vada správního rozhodnutí měla projevit na jejích hmotných subjektivních právech či v její právní sféře. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s městským soudem odkazuje na posouzení stejných námitek provedené žalovaným na str. 30 a 31 jeho

rozhodnutí, kde žalovaný mimo jiné poukázal na inženýrskogeologickou rešerši zpracovanou na základě podrobného inženýrskogeologického průzkumu sousedního pozemku a rovněž na to, že § 41 Pražských stavebních předpisů nestanoví povinnost provádět geotechnický a hydrotechnický průzkum přímo na pozemcích záměru. Tvrzení stěžovatelky obsažená v kasační stížnosti o tom, že podle jejího názoru je nezbytné, aby průzkumy byly provedeny přímo na pozemku předmětné stavby, je toliko vyjádřením subjektivního názoru stěžovatelky, který bez dalšího nemůže konkurovat odbornému názoru správních orgánů a odborně způsobilých autorů inženýrskogeologické rešerše a konstrukční části projektové dokumentace (viz bod 79 napadeného rozsudku). Rovněž tvrzení o irelevantnosti hydrologických dat (včetně hydrogeologické charakteristiky území), které jsou jedním z podkladů doloženého povodňového plánu pro realizaci předmětné stavby, je pouhým nepodloženým subjektivním názorem stěžovatelky.

[72] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádná ze stěžovatelkou uplatněných kasačních námitek není důvodná. Městský soud se nedopustil pochybení v právním posouzení věci, všechny sporné právní otázky posoudil správně a svůj rozsudek i přezkoumatelně odůvodnil.

V. Závěr

[73] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[74] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému ale žádné účelně vynaložené náklady nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

[75] Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, přičemž ani v daném případě neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný, tato rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. března 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu